

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Petra Kuchynky a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobkyně: **H. T. T.**, nar. X, X, X,
zastoupené PhDr. Mgr. Janou Koutnou, advokátkou, Kostelní 1,
344 01 Domažlice,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-10148-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 29. 10. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 31. 10. 2018, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-10148-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Žalovaná napadeným rozhodnutím podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky

(dále jen „ministerstvo“), ze dne 27. 11. 2017, č.j. OAM-12822-27/DP-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“) a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena, neboť žalobkyně neplnila účel povoleného pobytu (výrok I.); dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nebyla platnost povolení prodloužena, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území ČR (výrok II.).

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobkynina žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání byla zamítnuta proto, že žalobkyně neplnila účel povoleného dlouhodobého pobytu a dále byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Touto jinou závažnou překážkou měla být skutečnost, že žalobkyně měla údajně nelegálně pracovat jako zaměstnanec, tzn. že měla provádět závislou činnost bez pracovního povolení a mimo pracovněprávní vztah s tím, že činnost měla být prováděna prostřednictvím společnosti BONTU Invest s.r.o. pro společnost GEMTEK CEZ s. r. o.
4. Žalobkyně se závěry správních orgánů nesouhlasila, neboť správní orgány dospěly na základě provedeného dokazování k nesprávným skutkovým zjištěním. Žalobkyně tvrdila, že nepracovala jako zaměstnanec ani pro společnost BONTU Invest s.r.o., ani pro společnost GEMTEK CEZ s.r.o. Pracovala jako OSVČ na základě živnostenského oprávnění. Se společností BONTU Invest s.r.o. měla uzavřenou smlouvu o dílo. Správní orgán v odůvodnění uvedl, že ve smyslu § 2 odst. 1 živnostenského zákona je živností soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených živnostenským zákonem s tím, že aby mohla být činnost podnikatele pokládána za podnikání, je ve smyslu ustanovení živnostenského zákona třeba současného naplnění všech jejích pojmových znaků. Pokud není některý z uvedených znaků naplněn, nelze takovou činnost pokládat za podnikání. Správní orgán dospěl k závěru, že žalobkynina činnost postrádala rys samostatnosti a soběstačnosti. Žalobkyně s tím nesouhlasila.
5. Žalobkyně konstatovala, že se samostatně rozhodla, co chce dělat, a proto uzavřela se společností BONTU Invest s.r.o. smlouvu o dílo. Jako podnikatelka mohla uzavřít smlouvu s jakoukoliv společností i s fyzickými osobami. Sama rozhodovala, kdy a po jakou dobu bude činnost realizovat. Sama se rozhodla i kde ji bude realizovat. Tuto činnost prováděla v pronajatých prostorách od společnosti BONTU Invest s. r. o, protože to pro ni bylo lepší, než ji převážet do jiných prostor. Nejednalo se však o závislou činnost. Nikdo neměl oprávnění žalobkyni diktovat, kolik toho má udělat a kdy má činnost provádět apod. Záviselo to jen na jejím rozhodnutí.
6. Správní orgán ve svém odůvodnění rovněž tvrdil, že žalobkyně činnost nevykonávala na vlastní odpovědnost, protože zakázku zadával pracovník ze společnosti BONTU Invest

s.r.o., což prý údajně vylučuje možnost, že by mohla být žalobkyně odpovědná za plnění zakázky jako celku. S tím žalobkyně také nesouhlasila. Naopak, žalobkyně byla vždy odpovědná za dílo, které provedla, a to právě vůči společnosti BONTU Invest s.r.o., se kterou měla uzavřenou smlouvu o dílo. Pokud by provedené dílo nebylo v pořádku, pak by jej objednatel nepřevzal a reklamoval by ho. Co se týká zadávání díla, je právem i povinností objednavatele, aby dílo zadal. Nic z výše uvedeného nesvědčí o tom, že žalobkyně činnost neprováděla samostatně a na vlastní odpovědnost. Žalobkyně odpovídala objednavateli za jí provedené dílo a žalobkyně sama za provedené dílo vystavila fakturu za účelem dosažení zisku. Vše prováděla za podmínek stanovených živnostenským zákonem. Dle jejího názoru, žalovaná na základě provedeného dokazování dospěla k nesprávným skutkovým závěrům a i k nesprávnému právnímu posouzení žalobkyniny činnosti. Nezákonnost rozhodnutí žalované žalobkyně spatřovala právě v tom, že napadené rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování a rovněž i v nesprávném právním posouzení věci.

7. Vzhledem k tomu, že žalobkyně svojí činností naplnila všechny pojmové znaky provozování živnosti, je zřejmé, že po celou dobu, tzn. od roku 2008 (a to včetně roku 2017) soustavně podnikala jako OSVČ, a plnila tak účel svého dlouhodobého pobytu.
8. Vzhledem k výše uvedenému je rovněž zřejmé, že zde neexistuje ani jiná závažná překážka pobytu cizince na území, neboť žalobkyně v České republice nelegálně nevykonávala závislou činnost. Vzhledem k výše uvedenému je rozhodnutí správního orgánu nezákonné, neboť žalobkyně splnila všechny podmínky pro jeho prodloužení. V současné době žalobkyně stále podniká. Nabízí však klientům jinou činnost, a to uklízení bytových i nebytových prostor. V současné době tuto činnost provádí u dvou subjektů.
9. Rozhodnutí správního orgánu považovala žalobkyně rovněž za nepřiměřené z důvodu dopadu tohoto rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. V České republice žije již od roku 2008. Zvykla si zde. Od července 2015 s ní žije i dcera P. T. N, nar. X, která studuje třetím rokem integrovanou střední školu X, kde se učí na kadeřnici. Dcera v České republice pobývá na základě oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, přičemž žalobkyně je nositelem oprávnění tohoto pobytu. V případě, že žalobkyni nebude prodloužen dlouhodobý pobyt v České republice, nemohla by zde zůstat ani její dcera. Našla si zde kamarády a stejně jako žalobkyně se začlenila do života v České republice. V případě, že by se musely vrátit do Vietnamu, žalobkyně by nemohla vydělávat peníze, neboť tam nelze podnikat jako v České republice a práci tam nesežene. Dcera by nemohla pokračovat ve studiu a dokončit ho, přitom má krátce před jeho dokončením.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 14. 12. 2018, v němž uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Námitky uvedené v žalobě žalovaná odmítla jako nedůvodné, když ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobkyní. V podrobnostech proto žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala, a tak žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

11. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
12. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
13. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
14. Při jednání před soudem dne 27. 1. 2021 zástupkyně žalobkyně i žalovaná setrvaly na svrchu rekapitulované argumentaci.
15. Žaloba není důvodná.
16. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobkynina žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – OSVČ, neboť žalobkyně neplnila účel povoleného pobytu a byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území ČR.
17. Dle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců *se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně*. Podle § 35 odst. 3 téhož zákona platí, že *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza*.
18. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který mu bylo vízum uděleno*.
19. Podle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince*.
20. Dle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona *dlouhodobé vízum (...) ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území*.
21. Taková jiná závažná překážka pobytu může být podle judikatury kasačního soudu způsobena právě neplněním účelu pobytu po převážnou část doby platnosti předchozího pobytu (k tomu srov. např. rozsudek ze dne 3. 3. 2016, č.j. 7 Azs 322/2015-43) nebo výkonem nelegální práce (k tomu srov. např. rozsudek ze dne 27. 11. 2011, č.j. 7 As 82/201-81; ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69; ze dne 28. 5. 2014, č.j. 4 As 165/2013-50; či ze dne 16. 10. 2017, č.j. 6 Azs 302/2017-27).
22. Správní soudy obecně dovozují, že výkon nelegální práce na území České republiky je třeba vnímat jako jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení. Prokázané porušování nebo obcházení zákona cizincem může být hodnoceno jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Jde o překážku, kterou zákon o pobytu cizinců přímo nedefinuje a která může v tom kterém případě dosahovat takové intenzity, že je možné ji vnímat jako závažnou, protože je zájmem státu, aby povolení k pobytu náleželo jen těm cizincům, kteří neporušují ani neohrožují veřejný pořádek na území státu, náležitě dbají dodržování všech povinností, které jim právní řád ukládá, a svá

práva nevykonávají na úkor práv jiných osob nebo státu samotného (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č.j. 11 A 168/2017-47). S přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činnosti žalobkyně, který žalovaná označila za nelegální práci, je výkon nelegální práce právě takové intenzity, k níž lze jako k jiné závažné překážce přihlížet. Žalobkyně totiž touto svou činností naplnila znaky závislé činnosti.

23. Pro posouzení věci není rozhodný stav formálněprávní, tj. stav vyplývající z žalobkyní předložených listinných dokladů, nýbrž stav faktický. Ten byl prokázán žalobkyninou jasnou a srozumitelnou výpovědí. Na podkladě obsahu této výpovědi nelze dospět k jinému závěru, než ke kterému dospěly správní orgány, tedy že v žalobkynině případě nebyly naplněny některé ze znaků podnikání, a to znak „*samostatnosti*“, resp. „*vlastní odpovědnosti*“. Závěr žalované je zcela správný, přičemž žalovaná vycházela striktně ze skutečností tvrzených samotnou žalobkyní. Na základě skutečností vypovězených žalobkyní nelze považovat výkon její činnosti za podnikání, a to právě pro absenci znaku „*samostatnosti*“ a konání „*na vlastní odpovědnost*“. Byla to žalobkyně, která vypověděla, že ji úkoloval pracovník BONTU Invest s.r.o., kterému i odevzdávala odvedenou práci. Nebyla to žalobkyně, kdo rozhodoval o tom, co bude dělat. Společnost BONTU Invest s.r.o. poskytovala žalobkyni i pracovní a ochranné pomůcky. Žalobkyně rovněž uvedla, že pracovní doba (přítomnost na pracovišti) byla evidována, a to otiskem prstu. Žalobkyně rovněž musela svoji případnou nepřítomnost na pracovišti oznámit předem pracovníku BONTU Invest s.r.o., dovořená se oznamovala den až dva předem.
24. V dané věci tak byl na základě žalobkyniny účastnické výpovědi zjištěn skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Námitka tedy nebyla důvodná.
25. A soud nepřítakal ani námitkám týkajícím se tvrzeného zásahu do žalobkynina soukromého a rodinného života. Správní orgány v tomto případě vystavěly svoji argumentaci na základních faktech, tj. především na tom, že příbuzní tvořící žalobkyninu tzv. nukleární rodinu (manžel, syn rodiče, sourozenci) žijí ve Vietnamu. Dále, že délka dosavadního života žalobkyně v ČR byla ke dni rozhodnutí 9, resp. 10 let, přičemž žalobkyně přicestovala do ČR ve věku 37 let. Ergo, převážnou většinu života prožila v domovské zemi. Rovněž nebylo možno odhlédnout od toho, že tvrzení stran namítaného dopadu, a to jak v případě žalobkyně, tak v případě její dcery, která jako jediná z nejužší rodiny žije s žalobkyní v ČR, byla jednak velmi obecná a nekonkrétní (= „*má zde kamarády*“, „*začlenila se*“), jednak ryze ekonomické povahy. Soud však nepovažuje Vietnam za zemi, kde by nebylo možné sehnat zaměstnání v podobě testování a oprav CD přehrávačů, realizovat vlastní podnikatelské aktivity či dokončit kadeřnický učební obor. Naopak, Vietnam je dnes dynamicky se rozvíjejícím státem, kam své výrobní kapacity soustředila i celá řada zahraničních společností, a je proto považován za jednoho z nových hospodářských „*tygrů*“ oblasti jihovýchodní Asie.
26. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Soud pro úplnost uvádí, že neprovedl důkazy předložené žalobkyní (živnostenské oprávnění, faktury, nájemní smlouva se společností BONTU Invest s. r. o, smlouva o dílo se společností BONTU Invest s.r.o., potvrzení o studiu dcery, výsledch zástupce společnosti

BONTU Invest s. r. o.), neboť by to bylo, vzhledem k důvodům, které soud vedly k zamítnutí žaloby, zjevně nadbytečné.

[V] Náklady řízení

28. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. 1. 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu